

Goedenavond allemaal,

Wat gaat de tijd toch snel.

Vandaag is het 1 juli, de dag van Ketikoti. Op deze dag herdenken en vieren we de afschaffing van de slavernij.

Het is een dag waarop we stilstaan bij vrijheid. En eigenlijk is dat wel een mooi moment om terug te kijken. Want precies negen maanden geleden, op 2 oktober, begon mijn avontuur als kinderborgemeester.

En vanavond ga ik wat over deze tijd vertellen.

Het begon met de ketenoverdracht. Dat vond ik best spannend. Voor zo'n grote groep mensen staan en een speech houden... En eerlijk gezegd vind ik dat vandaag nog steeds een beetje. Mijn handen trillen soms een klein beetje, maar hopelijk merken jullie daar niet al te veel van.

In de afgelopen negen maanden heb ik zoveel bijzondere dingen mogen doen.

Eén van de eerste bezoeken was aan mevrouw Kastelijn uit Berlicum, die honderd jaar werd.

Samen met de burgemeester mocht ik haar feliciteren.

Van tevoren dacht ik eigenlijk: dit zal vast niet het grootste of meest bijzondere evenement van mijn jaar worden. Maar ik mocht onder schooltijd mee dus dat vond ik al leuk!

Maar toen we bij haar op visite waren en ze ons haar olifantenverzameling liet zien. Zag ik dat ze het fijn vond dat wij er waren.

Toen dacht ik: Geluk zit misschien helemaal niet in de grootste dingen.

Soms zit geluk juist in iets kleins. In een bezoekje. Een felicitatie. Even tijd voor elkaar maken.

En dat deed me ineens denken aan vroeger.

Toen ik klein was, zei ik altijd iedereen gedag die ik tegenkwam. Gewoon omdat ik dat leuk vond.

Met kerst was dat nog leuker. Dan rende ik soms nog achter mensen aan om ze een vrolijk kerstfeest te wensen. Ik was echt mensen aan het zoeken want, Dan kon ik weer heel hard zeggen: "vrolijk kerstfeest!"

Als ik daar nu aan terugdenk, moet ik er eigenlijk wel een beetje om lachen.

Toen ik in groep 7 een folder zag over de rol van de kinderborgemeester, had ik eerlijk gezegd geen idee wat een kinderborgemeester eigenlijk deed.

Maar nu ik hier sta, weet ik dat het het allemaal waard is geweest.

Want eigenlijk mocht ik als kinderborgemeester nog steeds hetzelfde doen als dat kleine meisje van vroeger.

Mensen aan het lachen maken!

Dat gebeurde op heel veel verschillende momenten.

Rond Sinterklaas mocht ik de Sint ontvangen in Berlicum, Met carnaval mocht ik in Den Dungen, ik bedoel krabbedonk, de sleutel van het dorp overhandigen. Daarmee werd carnaval officieel geopend. Ik vind carnaval het leukste feest van het jaar dus ik wilde daarna eigenlijk gelijk mee feesten.

De nationale kinderbürgermeesterdag in Zwolle vond ik ook speciaal. Samen met de burgemeester ontmoette ik daar heel veel kinderbürgermeesters en praatten we over hoe wij als kinderen naar Nederland kijken en mocht je een voorstel doen voor een droomspeeltuin. De mijne is het helaas niet geworden maar de speeltuin die gekozen was, was ook wel echt de mooiste! Met 2 meiden, de kinderbürgermeester van Losser en die van Borne, heb ik nog steeds

contact.

Er gaat ook weleens wat mis. Vorige week mocht ik de zwemvierdaagse in Gestel openen. Het startsein moest ik geven met een of andere ratel. Maar toen draaide ik de andere kant op en kwam er eigenlijk geen geluid uit.

Terug naar kerst: toen opende ik de winterfair in Sint-Michielsgestel en mocht ik de kerstmarkt openen in Middelrode.

Ik hield daar ook een korte speech en zong het nummer *Merry Christmas Everyone*.

En dat vond ik eigenlijk wel grappig.

Vroeger liep ik met kerst zingend over straat om iedereen een fijne kerst te wensen.

En nu stond ik ineens met een microfoon op de kerstmarkt!

Nog zo'n bijzonder moment was de lintjesregen. Samen met mijn moeder mocht ik zingen voor

alle nieuwe lintjesdragers.

We zongen het lied *Deze is voor mij* van Suzan & Freek, maar voor die dag maakten we er *Deze is voor jou* van.

Want die dag draaide helemaal niet om ons.

Die draaide om alle mensen die zich al jarenlang inzetten voor onze gemeente.

Dat vond ik heel mooi om te zien.

Want ik heb dit jaar ontdekt hoeveel mensen zich inzetten voor een ander. Vaak zonder dat daar veel aandacht voor is.

Dat inspireerde mij.

Als ik iets heb geleerd als kinderburgemeester, dan is het wel dat iedereen op zijn eigen manier iets kan bijdragen aan de gemeenschap.

Niet alleen met grote plannen.

Juist met kleine dingen.

Natuurlijk waren er ook momenten die heel anders waren.

Ik heb meerdere speeches mogen houden.

Maar de speech tijdens de Dodenherdenking op 4 mei vond ik een van de spannendste.

Niet omdat er zoveel mensen waren.

Maar omdat het zo'n bijzonder en serieus moment was.

Samen stonden we stil bij de mensen die hebben gevochten voor onze vrijheid.

Ik vond het een grote eer dat ik daar iets aan mocht bijdragen.

Toen ik begon als kinderburgemeester dacht ik dat mijn persoonlijke project ook iets heel groots moest worden.

Mijn eerste idee was om met alle scholen uit de gemeente naar het voedselbos in Berlicum te gaan.

Maar dat bleek niet haalbaar.

Daarna raakte ik geïnspireerd door Demi van de gemeente, die zich inzet om meer bekendheid te

geven aan kinderarmoede en vooral aan de initiatieven die er voor deze kinderen zijn. Het netwerk tegen armoede, dat deze kinderen via Bint een sport mogen kiezen én hun zwemdiploma kunnen halen. Dat er een kledingbank en speelgoedbank zijn. Ik mocht hier een filmpje voor maken vanuit de gemeente. Met een echte cameraman. Dat vond ik wel cool! En ik wilde met mijn eigen project eigenlijk ook daar alweer van alles inzamelen. Met alle scholen uit de gemeente. We zagen de mensen van de speelgoedbank al een beetje benauwd kijken bij het voorstel, want daar zouden ze dan wel heel veel werk ineens mee krijgen!

En toen moest ik weer denken aan mevrouw Kastelijn.

En aan mezelf dat kleine meisje die vroeger iedereen gedag zei.

Aan de mensen die ik dit jaar allemaal heb

ontmoet.

En toen besepte ik ineens dat mijn project misschien helemaal niet groot hoefde te zijn. Want geluk zit vaak juist in kleine dingen.

Zo ontstond mijn project:

Verspreid Positiviteit.

Ik zag dat er trouwens vanuit de gemeente zelf ook leuke tegels waten gelegd met "liefs uit Gestel ". Dus er zijn meer mensen die zin hebben in vrolijkheid!

Mijn idee is eigenlijk heel simpel.

Geef iemand een compliment.

Zeg iemand gedag.

Schrijf met stoepkrijt vrolijke boodschap voor voorbijgangers.

Leg ergens een happy stone neer.

Of doe zomaar iets aardigs voor iemand.

Ik heb afgelopen vrijdag op de heetste dag van

het jaar wat ijsjes gebracht naar
woonzorgcentrum Berlerode in Berlicum. En
kaartjes uitgedeeld met: hou je hoofd koel en
blijf lachen.

Misschien is dat klein.

Maar juist zulke kleine dingen kunnen iemands
dag veranderen.

Daarom heb ik vandaag voor jullie kleine
geluksmuntjes meegenomen. Daarmee wens je
iemand geluk.

Mijn oproep aan jullie is daarom heel simpel.
Neem een muntje mee.

Leg het ergens neer op straat, op een bospad of
op een bankje.

Misschien denkt iemand die het vindt dan wel:
"Hé... wat bijzonder."

Zo makkelijk kan het eigenlijk zijn om positiviteit
te verspreiden.

Mijn tijd als kinderbургemeester loopt bijna af.
Dat vind ik natuurlijk een beetje jammer, maar ik heb ook veel zin in mijn nieuwe avontuur: de middelbare school. Ik ga naar het Sint-Janslyceum in den bosch.

Ik ga nu nog heel erg genieten van het laatste stukje.

Daarna geef ik het kadootje door aan de volgende kinderburgemeester.

Maar één ding weet ik zeker.

Mijn ambtstermijn stopt straks.

Alleen het verspreiden van positiviteit hoeft nooit te stoppen.

En ik hoop dat jullie daar allemaal aan mee willen blijven doen.

Dank jullie wel.